

EL

MAGAZÍN

Núm. 270

Divendres, 31 de març de 2023

ECONOMIA ■

La fallida de Credit Suisse posa en dubte la credibilitat dels bons convertibles

MÚSICA ■

Smoking Souls farà una aturada a partir del 2024

JUAN CAL

ALBERT LLIMÓS

"M'interessa allò que es pot explicar al voltant del crim"

ENTREVISTA

JUAN CAL

“A ‘Crim al bancal’ hi ha dues hipòtesis sobre un cadàver, i s’activen segons els prejudicis de cadascú”

Enmig d’un camp de pomeres, un pagès hi troba el cadàver d’una dona. Així arrenca ‘Crim al bancal’ (Pagès Editors), la darrera novel·la de Juan Cal. El periodista i escriptor lleidatà, d’arrels gallegues, ha desplegat els últims anys el seu vessant literari amb títols com ‘El exilio de Mona Lisa’, ‘Operación Bucéfalo’ o ‘Generación 1974’. Ara fa la primera obra en català. I a través d’ella explica la Lleida que tan bé coneix. La novel·la negra és sempre un bon retrat de la societat.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

A *Operación Bucéfalo*, amb el narcotràfic a Galícia com a teló de fons, vostè ja s’aproximava molt a la novel·la negra...

Quasi, quasi... aquella novel·la *negrejava*. Però no girava al voltant de la investigació d’un crim. Ara sí.

I l’altra novetat: ara s’hi atreveix en català, per primera vegada.

Era el procés natural. Fa molts anys que el català és la meva primera llengua. I com a periodista, he escrit, picat i corregit textos en català. Només em faltava el pas. Que no és fàcil, eh? Però era obligat a afrontar-lo. Estàs acostumat a construir els diàlegs i les relacions totes en català, però et queda un calaix –el literari– en què el teu idioma és el castellà. Necessites un procés.

A més, decideix que parlarà de l’entorn que coneix, de la seva Lleida.

Des de les primeres novel·les que podem considerar *negres*, fa més de cent anys, que el gènere va associat a una certa mirada de l’entorn, de la realitat social que envolta els fets. Aquesta mirada social que hi ha a *Crim al bancal* és canònica, des d’aquest punt de vista, potser el més canònic que hi ha a tota la novel·la. De la resta, m’interessa el crim però sobretot allò que es pot explicar al voltant del crim.

Apareix el cadàver. Un pagès veu fum i s’acosta a un bancal de pomeres. Allà estan intentant cremar un cos.

El cadàver és una aparició. I aquí surt l’únic pagès de tota la novel·la. La novel·la no és rural, passa en aquest espai periurbà que es va transformant, i no sempre per a bé. A mi m’interessa explicar al lector el procés mental pel qual s’arriba a conclusions, d’aquí la frase de Vázquez Montalbán que poso al començament: “El pitjor en una investigació era partir d’una hipòtesi. Pot condicionar el procés d’accés a la veritat i fins i tot desviar-lo”. I aquí partim de dues hipòtesis sobre el cadàver que es posen en funcionament segons els prejudicis de cadascú.

Qui és la víctima, primer de tot, i qui l’ha morta? Perquè de seguida sabem que és una dona.

Un cas d’abús sexual per una superioritat econòmica o de gènere. O bé la denúncia d’un cas de corrupció, la superioritat que ve donada per la jerarquia. En el fons, m’interessa parlar de l’abús. De com una determinada posició diguem-ne moral pot obrir la porta a una conseqüència més greu que pot ser l’assassinat. És de Tom Wolfe, de *La foguera de les vanitats*: la idea que li va robar el moneder a l’àvia, i això és el més immoral que va fer, però a continuació la va matar. Com una certa aberració moral pot portar a un crim més execrable.

A l’entorn del crim es va dibuixant un petit univers de personatges; periodistes, policies, fiscals i advocats... Les diferents perspectives de com es pot abordar una situació, les mirades.

Ajuden els personatges principals a tornar al fil de la investigació. Quan se’n van massa de l’eix de la història (perquè els interessin altres qüestions o, senzillament, per coses de la vida quotidiana)

de tant en tant algú els recorda que allò s'ha d'investigar. I els mètodes per investigar tenen una mecànica que s'ha de respectar, tant si ho fan uns com altres.

Tenim el protagonista, periodista. En Pere, corresponsal d'un mitjà nacional a Lleida.

Periodista dels de tota la vida. De trinxera. Que ha deixat les redaccions perquè les considera tòxiques. I per això viu en una situació de precarietat. Per altra banda, hi ha el seu amic Salvador, que està a l'altra banda, al gabinet de premsa dels Mossos. Fa una feina que podríem dir que no és ben bé la que orgànicament li correspon al periodista, en una societat. En lloc de vetllar, a ell li toca amagar, endolcir, filtrar o controlar. Un amic periodista –del qual hi ha algunes sentències recollides al llibre– deia que el que se n'hi va està travessant la trinxera.

No els té gaire simpatia, ja ho veig.

Els primers gabinets de premsa crec que no eren així. Arribaven amb la vocació de facilitar, de complir amb el deure públic de permetre l'accés dels ciutadans a la informació. Però això, com tot, al final s'ha acabat perdent.

I continuem. Investigant el crim del bancal, a més d'en Pere, el periodista, hi trobem una advocada, la Gisela. Una dona lliure, amb empena.

I malgrat això, una mica ingènua. Encara creu en la possibilitat de canviar el món a partir del propi compromís. Que en Pere, això ja ho ha perdut.

No hi podria faltar el policia, en Pelegrí. Un mosso d'esquadra que té un problema: és amic dels periodistes.

Parteixo d'una experiència personal. La gent que hem treballat en els dos costats de la veritat. Els que l'estan produint o controlant i els que estan intentant explicar-la a la ciutadania. I a vegades no acaben bé aquestes relacions, encara que hagin començat com una sincera amistat. És difícil distingir la línia que separa la relació professional de la personal. He tingut grans amics amb els quals, en el moment de fer el pas a la política (o, com dèiem abans, a l'altra trinxera de la comunicació), la relació s'ha refredat. Perquè ells han entès que hi havia coses que a mi ja no se'm podien explicar i, per tant, no podíem quedar per sopar o el que fèiem abans amb normalitat.

Els seus protagonistes sí que queden: un periodista de trinxera, un periodista de gabinet, un advocat, un policia i un fiscal. El bar on es troben és un dels escenaris principals de la novel·la.

El bar Casablanca és com casa. L'espai on es poden protegir del món exterior al voltant d'una conversa i uns whiskys cars que, casualment, el propietari té al magatzem i als quals ha de donar sortida. Amb música de fons de blues dels 70, van conduint els fils de l'amistat i buscant els orígens de la seva relació que es manté al marge dels avatars de la quotidianitat. És com una representació del paradís.

Deixi'm fer un incís: tot el bagatge musical que hi ha en aquestes escenes no surt de la Viquipèdia. A vostè li deu agradar...

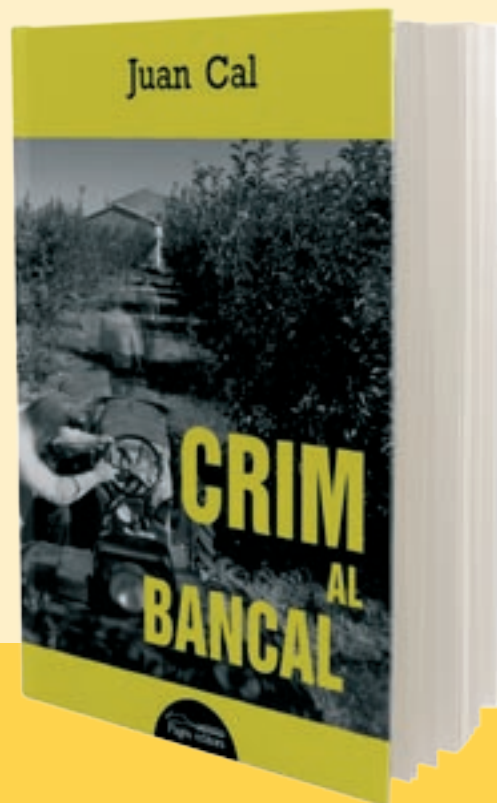
És la banda sonora de la meva joventut.

I llegint, anem recollint també una bona guia de whiskys.

Escocès, sempre. Mai d'altres. Com que els meus personatges ja no poden quedar per fumar puros, com els de les novel·les de Vázquez Montalbán, em va semblar que això del whisky seria una idea entretinguda. El lector ho pot comprovar: són tots en el catàleg. La música i el whisky, moderadament consumit, són els petits plaers de la vida que eleven la simple supervivència a una categoria més estètica.

Tornem al crim de la dona del bancal, però. Una hipòtesi apunta que podria formar part de la migració africana que ha rebut Lleida intensa. Una possible víctima de masclisme, vivint al caire de la precarietat.

Forma part de la nostra realitat, com anys enre la migració andalusa o gallega. Són els nostres

“M’interessa parlar de l’abús. De com una determinada posició ‘moral’ pot acabar obrint la porta a una conseqüència molt més greu, com pot ser un assassinat”

veïns, el nostre context. I el mirall en què ens hem de mirar per veure si realment s'està actuant amb generositat o no, amb aquesta gent que en realitat ha vingut a buscar una vida millor.

L'altra hipòtesi (no direm quina de les dues és la bona) és que l'assassinat hagi tingut a veure amb la corrupció més o menys difusa que hi ha a escala local. La dels polítics que actuen amb l'excusa de beneficiar els de casa. També existeix això?

Vostè creu que aquests casos que hem vist de corrupció en polítics –que sempre tenien un secretari o tresorer que era el que s'emportava els pals– tenen només la intenció d'enriquir-se, al principi? N'hi pot haver algun, però en el plantejament que fan la majoria hi ha una coartada *moral*. Quan tots nosaltres intentem justificar allò que fem malament, encara que sigui saltar-nos un semàfor, es tracta de fer el primer pas. I trobar una excusa per fer-lo, una coartada que ens justifiqui. Estic convençut que, en un moment determinat, algú devia dir: “Si volem assegurar-nos que governarem nosaltres, que portarem a terme una determinada transformació de la ciutat o del país, potser aquella gent que se'n beneficia ens ha de fer partícips d'una part dels seus guanys per continuar al poder... doncs que ho facin, nosaltres ja administrarem aquests recursos”.

I ja has caigut de quatre grapes en la corrupció. Per continuar fent el bé des del nostre càrrec.

Un cop fas aquest pas i ho has convertit en un mecanisme gairebé *industrial* de funcionament, com ho protegeixes, i fins on estàs disposat a arribar? Els que fem informació hem comprovat que qui denuncia acaba essent assenyalat. I mort *civilment*. Se l'aparta per poc comprensiu. Hi ha funcionaris públics que s'han vist marginats o allunyats de cap promoció per haver denunciat corrupció o nepotisme. Quan es crea un *statu quo* és molt difícil trencar-lo. I el que el posa en perill no va contra el polític: argumentaran que ha anat contra el comú. La societat acabarà rebutjant el denunciador. En l'antiguitat, hi havia cultures en què el càstig més greu, més que la mort, era el de l'allunyament de la comunitat. En determinats entorns continua passant.

En la novel·la hi veiem opinions de collita pròpia sobre el periodisme. Quan diu que els mitjans havien dimitit del periodisme d'investigació perquè era “car i perillós”. Quan la direcció del mitjà descarta una notícia perquè pot ser conflictiva...

No desvelo cap secret. Alguna vegada he sentit dir: “Això, millor que ho diguin en roda de premsa”. Quan anys enrere hauries donat qui sap què per tenir aquella exclusiva. Però hi ha un moment en què determinades coses s'han tornat incòmodes. Hi ha veritats que s'espera que es facin públiques *urbi et orbe* perquè el compromís es dilueixi tant com sigui possible. I que no quedi ningú assenyalat, perquè no sigui dit que vas ser tu qui em va arruïnar la carrera política.

Hi ha nostàlgia d'aquest periodisme una mica arriscat i sense filtres, com el que intenta fer en Pere de *Crim al bancal*?

Una mica, sí. No perquè jo pensi que qualsevol temps passat va ser millor. Però als anys 80, i una mica més enllà, allò que explicaves depenia molt de la teva agenda periodística. De quines fonts tenies, quines consideraves més fiables, o què creies que tenia més interès per als teus lectors. A mesura que la societat es va consolidar, que l'aparell de poder de les administracions o les empreses es va enfortir, ens hem trobat amb els gabinets o departaments que s'han dedicat a *col·locar* un determinat discurs. Això passava a mesura que les empreses periodístiques s'anaven afeblint.

En el llibre es veu, a més, un altre problema: el territorial. Ell intenta vendre als seus caps, que són a Barcelona, el que està veient a Lleida. I els de la capital es creuen més les notícies d'agència.

O no ha passat, això? Jo crec que ha passat tota la vida. Fins i tot de publicar el que els diu el corresponsal i, al mateix temps, la versió de les agències, encara que siguin contradictòries. Simplement per no quedar fora del corrent. Ara, amb les xarxes, s'ha fet més sofisticat: esperem què diu el compte de Twitter de determinat estament per incorporar-ho a la web. I si el tema agafa volada, ja ho treballarem al diari. Té avantatges i inconvenients. Entre aquests, que costa més de trencar les versions preestablertes.

Tots aquests personatges que ha creat a *El crim del bancal* donen per a més? Pot haver-hi continuïtat? D'altra banda, un fet molt habitual en la novel·la negra.

Sí. La meua intenció és que sigui una trilogia, en què els mateixos personatges investiguin altres crims. En Pere i la Gisela, sobretot. El Pirineu nostre és exòtic, podem explicar històries que tenen a veure amb conductes d'altres temps i que poden resultar molt atractives, per exemple. Les pròximes històries poden anar per aquí. La història d'un crim a partir del concepte de la casa, el cognom, l'herència... defensar allò que et ve donat i has de traspasar als que et segueixen. Aquesta la tinc molt avançada. I n'hi haurà una tercera, que podria tenir a veure amb els elements *estranyos* que arriben a una societat rural. Molt benvinguts al principi, fins que passa alguna cosa que trenca aquest equilibri tan inestable dels pobles petits. I si ho barregem amb històries de frontera i de contraban, imagini's!

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Kings League

És el tema de moda, del qual sens dubte s'ha parlat més aquests dies. Com passa amb les qüestions que són novetats i tothom en parla, sembla que se n'ha de tenir una opinió feta, que sigui a més clara i contundent, sense matisos. Per uns, l'invent de Gerard Piqué i la colla de famosos que l'acompanyen és una genialitat, un producte d'entreteniment nou i fulgurant, modern, que supera de molt l'interès que pot generar l'avorrit món del futbol tradicional. Una proposta disruptiva que hauria vingut per quedar-se i ocupar un lloc entre nens, adolescents i joves que s'avorreixen als camps de futbol ja que hi passen poques coses, no hi ha el ritme canviant i sincopat que requereixen els accelerats nous temps. Per altres, estem davant d'una ocurrència frívola i sense substància, un entreteniment de baixa estofa que no té res a veure amb l'esport. Una pretesa competició, que no ho és, ja que les normes són canviant sobre la marxa i on les estrelles no són al camp sinó a la llotja. Un espectacle més aviat esperpèntic format per jugadors de futbol de categoria regional, combinats amb figures decadents que passegen el seu excés de pes i falta de forma per un terreny de joc que, bàsicament, és un plató. Poc té d'esport o de joc. Bàsicament una excusa per fer un bon negoci i reforçar l'ego de quatre espavilats.

Jo soc més aviat escèptic sobre la continuïtat i el futur d'un espectacle amb poca gràcia i encara menys substància. De moment té el benefici d'allò nou i

del que tothom en comenta alguna cosa. A banda de les xarxes, els mitjans tradicionals li han fet la campanya promocional a base de parlar-ne a tota hora, més que res perquè s'hi exhibien famosos. Un peix que es mossega la cua. Certament omplir el camp del Barça i fer aguantar a la gent sis hores allà, té un cert mèrit. Caldrà veure quants repeteixen l'experiència d'una competició on els referents són els presidents dels equips i no els seus jugadors. Una sacsejada al caspós món del futbol no li vin-

Una part dels esports estan mudant cap al model americà de convertir els estadis en parcs temàtics de l'entreteniment

dria gens malament, no tant pel joc en si, com en unes estructures organitzatives que el millor que se'n pot dir és que resulten impresentables. Però el canvi no vindrà d'aquest esperpent anomenat Kings League, que conté tots els defectes del model esportiu que coneixem i al qual només hi afegeixen frivolitat i espectacle de circ de segona. A diferència dels esports, no aporta res en relació amb l'esforç físic, l'estratègia o de bellesa estilística. Encara menys vincles emocionals i entrega de l'afecionat a uns colors o a determinats jugadors. És

un producte efímer com gairebé ho és tot en el món digital. Una metàfora dels temps líquids sense arrels ni atenció persistent que predominen en els nostres temps.

Una part dels esports actuals, de fet, estan mudant cap al model americà de convertir els estadis en parcs temàtics de l'entreteniment i, alhora, en grans superfícies comercials. Impactes múltiples i en sèrie per a tota la família. Entretemps constants per a benefici de la publicitat televisiva i per exhibir en directe tota mena de friquis mostrant habilitats d'interès discutible, música enganxosa, animadors i, encara, noies de bon veure exhibint cos i dots de ballarines. Tot plegat, intens, atordidor, gens interessant i de força mal gust per gastar unes hores que més que d'oci, en són de consum. El comerç mai descansa. Es tracta de restar sempre absorts, dipositaris de múltiples impactes canviant i mai expectants o reflexius i gaudint d'una sola cosa. La Kings League és l'exageració de tot això, una gran operació comercial acompanyada d'exhibicions de protagonisme narcisista que hi sobren encara més. Aparèixer amb helicòpter a la gespa del Camp Nou denota l'excés d'ego d'alguns alhora que una pràctica que no veig gaire compatible amb la pretensió de la sostenibilitat que es branda únicament com a eslògan de màrqueting. Si Gerard Piqué és el model i exemple dels nostres infants i joves, l'emprenedor de referència, estem ben arreglats.

Ares Escrivà Cruells

TRES VOLTES REBEL

Clara-ment

El donaven per mort o, com a mínim, immers en un coma difícilment reversible. Però, per sorpresa, ha arribat el cop d'efecte que ha desvetllat l'independència adormida. Es diu Clara Ponsatí i ha tornat de l'exili de sobte amb la tranquil·litat aparent de qui no té por de res. S'ha plantat a Catalunya, després de cinc anys sense trepitjar el país, conscient que l'espasa de Dàmocles ronda encara sobre el seu cap tot i que l'amenaça de presó ha desaparegut per la reforma del Codi Penal que passa el delictes que se li imputa a l'exconsellera de sedició a desobediència. Ha vingut, precisament, per presentar el web estatdedret.cat, un arxiu que documenta la repressió contra els catalans en els darrers 20 anys recopilant prop d'un centenar de casos. A denunciar, no a pactar. I per què justament ara? "És el dia que m'anava bé", ha respost Ponsatí fent gala de l'aguda ironia que la

caracteritza. Com sol succeir, la serenitat d'uns irrita els altres i, només sortir de la roda de premsa, passejant per Barcelona, un agent dels Mossos d'Esquadra l'ha convidada educadament a identificar-se i, seguidament, a acompanyar-lo. Casualment –o no–, l'eurodiputada duia ben a mà l'acreditació que li garanteix immu-

Aquesta reparició de Clara Ponsatí al tauler és un escac als governs, als partits i al sistema judicial

nitat i l'ha mostrada mentre els ànims s'escalfaven al seu voltant. Ella, en canvi, somriure i mans a les butxaques, fins i tot un gest suau per demanar calma. Minuts abans ho havia anticipat: "L'or-

dre de detenció és il·legal i tinc immunitat a la Unió Europea, i el jutge Llarena no és competent. Si em detenen, haurà d'atendre's a les conseqüències". Pel que sembla, algú ha mossegat l'ham sense calcular que el que prova d'empassar-se és una persona que creu fermament en la resistència i la confrontació, dues actituds que els líders polítics tenien oblidades. La de Clara Ponsatí pot ser una jugada mestra –sospito que estudiada i orquestrada– que, de moment, ha tornat l'exili a la primera plana i el sobiranisme al carrer, ressorgint de la letargia per manca de fe. Les explicacions i les reaccions han de ser imminents i de cap manera temperades. No s'entendria ni per una banda ni per l'altra. Aquesta reparició al tauler és un escac als governs, als partits que estan de precampanya i al sistema judicial. Clara-ment, com canta Shakira.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Joan Ríos i Rallé

Viatger a la fama

Aquesta biografia novel·lada podria ser ben bé la de moltes persones que, un dia concret, van començar el camí desconegut cap a una terra promesa. *La força d'un destí* podria ser la recerca de la pròpia identitat, la pròpia de Ceferino Carrión, que als 21 anys travessa l'Atlàntic amagat com una rata en un vaixell, buit de béns personals però ple d'optimisme, fugint de l'Espanya franquista per fer realitat els seus somnis. A Nova York canvia la identitat per convertir-se en ciutadà nord-americà amb el nom de Jean Leon i comença a obrir-se camí amb gran desimboltura i decisió fins que, reclamat a files per a la guerra de Corea, fuig cap a Hollywood, on el destí el portarà a conèixer uns personatges que li obriran molts camins.

El destí té tot allò de vegades inesperat, com la primera trobada casual del Jean amb Frank Sinatra al taxi del nostre protagonista, aquell fet ho va canviar tot. El destí també conduirà el nostre home a endinsar-se en el món de la restauració –quan el que realment buscava era una oportunitat interpretativa a la meca del cinema–; el mateix destí que establirà una amistat molt íntima amb James Dean, amb qui projectarà obrir un restaurant, però un gir també del destí, el mortal per al jove actor, serà la causa

perquè el nostre personatge iniciï sol aquest negoci amb l'obertura de La Scala, que es convertirà en un referent dels anys cinquanta i seixanta de Hollywood. Aquesta serà la porta per on creuaran estrelles habituals com Elizabeth Taylor, Paul Newman, Marilyn Monroe, Warren Beatty o el president Kennedy, personatges secundaris en la vida del nostre protagonista que l'empenyeran a seguir el seu destí.

Però Jean Leon mai en té prou, la pròpia exigència personal –que sempre aplica en la professional– el guia a voler fer realitat un altre somni que sempre havia desitjat: l'elaboració del seu propi vi.

Per això torna a Catalunya i compra uns terrenys al Penedès.

Destí i treball, constància i pulcritud, tossuderia i bon ull, bones constants que el condueixen fins a la cima professional, però a canvi d'un preu molt car, el fracàs familiar.

Llenguatge planer, estructura clara i bona predisposició. Anècdotes curioses a descobrir per a qui es vol sorprendre en la faràndula del món hollywoodià.

Encara no entenc, però, el perquè del Premi Ramon Llull, no n'hi ha per tant. Però això és una altra història.

LA FORÇA D'UN DESTÍ

Autor: Martí Gironell

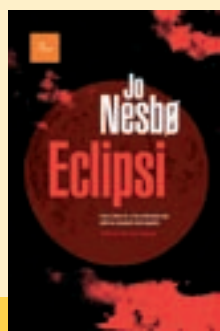
Editorial: Columna

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2018

Nombre de pàgines: 316

Premi Ramon Llull 2018

NOVETATS EDITORIALS

'Eclipsi'

Jo Nesbø
Ed. Proa

Per als seguidors de Jo Nesbø, el nom de Harry Hole és prou conegut. El detectiu se n'ha anat ara a Los Angeles, a deixar-se morir... bevent. Però mentrestant, a Oslo, han desaparegut dues noies –una de les quals la troben morta– i el fet implica un potentat. Aquest el vol contractar com a investigador privat, per resoldre el misteri contra rellotge, abans que la segona noia també mori.

'La pell del món'

Xavier Mas Craviotto
L'Altra Editorial

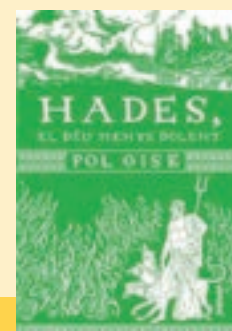
Els lectors el van conèixer gràcies al Premi Documenta de 2018 per *La mort lenta*. Ara torna Mas Craviotto, amb un relat que ens porta a reflexionar sobre la comprensió. Som en un poble, una dona agonitza en l'habitació d'una residència. La seva filla ha tornat per veure-la però només hi troba una mirada buida, i al davant hi té la del seu germà, per a ella gairebé un desconegut.

'La nit de l'esvàstica'

Katharine Burdekin
Duna Llibres

Per la seva condició de relat distòpic, i pels anys en què es va escriure (en aquest cas, a finals de la dècada dels 30) s'ha comparat aquesta novel·la amb *1984* de George Orwell. L'autora la situa en un futur en què dues potències feixistes dominaven el món (Alemanya i el Japó). Ella ho veia possible. I el feixisme anava associat al domini sobre la dona. Però també hi entreveu la revolta.

'Hades, el déu menys dolent'

Pol Gise / Shaza

Pot un youtuber aconseguir que la gent jove s'interessi per històries mitològiques? Doncs sí. Si més no, és el que ha aconseguit ja fa temps Pol Gise. I ara trasllada aquesta habilitat a un llibre. El protagonista no és altre que Hades, el déu de l'inframón. Un déu amb mala fama, vaja. Però llegint el llibre, i divertint-nos, sabem que potser sí que era dolent... però com diu el títol, el menys dolent.

'Ruralisme'

Vanesa Freixa
Ara Llibres

Des del Pallars, aquesta activista per la causa alimentària, il·lustradora i pastora d'un petit ramat d'ovelles, escriu aquest al·legat en defensa de la reconeixió amb la ruralitat. No idealitza (ella sap de què va, és filla de Rialp) sinó com l'opció de vida més ajustada als temps de col·lapse que creu que ens esperen. Un llibre que obre debats. El subtítol ho diu: *La lluita per una vida millor*.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

270

A l'abril cada paraula val per mil 2023

Arriba el mes d'abril i arriba, com cada any, la campanya del Centre de Normalització Lingüística d'Osona que té la voluntat de posar la llengua a l'aparador dels comerços de la comarca. La riquesa de la nostra llengua acompanyada d'un fons de flors són els ingredients que apleguem en aquests cartells i que volen destacar petits tresors de la llengua, com és el cas de les frases fetes.

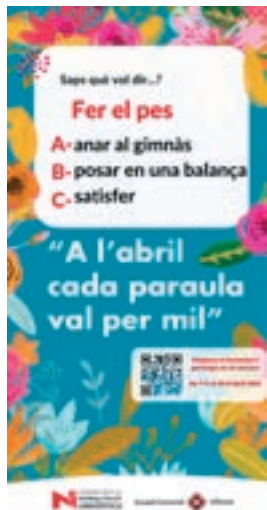
Volem celebrar aquesta onzena edició de la campanya fent una petita reivindicació de les frases fetes, sovint relacionades amb el parlar de la gent gran, amb aquella cultura oral que passa de generació a generació i que dona una riquesa infinita als diàlegs perquè expressa amb exactitud i precisió allò que es vol dir. A voltes no en som conscients que les diem i resulten un recurs imprescindible en qualsevol

llengua: són representatives d'un tarannà (*haver begut oli*), són diferents de la resta de llengües (*s'ha acabat el bròquil*) i ens fan recordatori, en ocasions, de mots oblidats (*ploure a bots i barxals*). N'hi ha una gran varietat, però la caracte-

rística de les frases fetes dels cartells del 2023 és que totes estan construïdes amb el verb *fer*, un verb molt prolífic en català.

"Fer el pes", "fer calaix", són locucions més sentides i molt relacionades amb el món del comerç; d'altres no són tan conegudes: "fer moixoní" o "fer salat", per exemple. Tot i això descobrirem el significat d'unes i altres, 30 en total, a través d'un concurs en el qual haureu d'endevinar quin dels tres significats que us proposa cada cartell correspon a la frase feta.

Esteu preparats per començar a jugar? Doncs no feu el ronso! L'11 d'abril comença el concurs.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

Tota la informació al blog "A l'abril cada paraula val per mil"

EDUCACIÓ

Montse Corderas Espona - Comunicació i Formació

I si em desapunto d'anglès?

Arribat aquest període del curs escolar o de l'any, on a vegades les forces flauegen i les ganes de sortir i de vacances són aterrades, l'opció de deixar activitats extraescolars o formatives, com l'anglès, pot rondar pel cap d'alguns alumnes.

Com a docent i també segons la meva experiència com a alumna, he de dir que no és una bona idea i us explicaré el perquè:

- Dominar un segon idioma (o diversos idiomes) és un dels requisits més sol·licitats per les empreses als candidats que entrevisten.
- Saber un segon idioma augmenta en un 40% les possibilitats de trobar feina, així com d'obtenir un increment de sou del 20%.
- Si estàs apuntat a classes, el professor s'encarrega d'organitzar el temps per tu amb una programació de temes a aprendre, amb teoria i pràctica.
- És millor fer una hora de classe que res. Per poc que ens sembli, sempre s'aprèn, i hi ha més possibilitats de complir-ho que voler fer moltes hores.
- Cal aprofitar qualsevol instant per aprendre anglès, tant dins com fora de l'aula. Hi ha activitats divertides que ens poden ajudar a reforçar el que s'aprèn a classe: escoltar música

o mirar series en anglès, escriure whatsapps en anglès, llegir un llibre en anglès, etc.

Si els pares –o nosaltres mateixos– sucumbeixen al desig de desapuntar-se de les classes d'anglès, ja no hi ha volta enrere. Doncs perdrem nocions apreses, cada vegada recordarem menys, així com ens serà més difícil reprendre les classes. Per altra banda, si neces-

sitem reforçar l'anglès com a assignatura escolar o bé volem millorar-ne el nostre nivell, el que menys beneficiarà el nostre objectiu serà deixar les classes o el curs en qüestió.

En el meu cas, des de petita he anat a aprendre anglès fora de les classes impartides a l'escola.

Tot i que veus plegar amigues i en l'època adolescent trobes mil excuses per no anar-hi, els meus pares no em van deixar desapuntar mai d'anglès. Altres activitats extraescolars tenen menys importància i podem deixar aquestes abans de fer-ho amb les relacionades amb l'anglès. En aquell moment no n'era conscient, però quin favor que em van fer! Fins al punt que a banda d'alumna vaig acabar sent-ne professora, amb això no vull dir que tothom hagi d'acabar igual.

Expressions motivadores en anglès:

- **Give it a try**
Dona-li una oportunitat
- **Go for it**
Fes-ho
- **Why not?**
Per què no?
- **It's worth a shot**
Val la pena intentar-ho
- **What are you waiting for?**
Què estàs esperant?
- **What do you have to lose?**
Què hi tens a perdre?
- **You might as well**
Tu també pots
- **Just do it**
Simplement fes-ho
- **There you go!**
Aquí ho tens!

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

NIRVANA 'MTV Unplugged in New York' DGC, 1994

MTV Unplugged in New York de Nirvana possiblement sigui l'àlbum més reeixit de la sèrie Unplugged que la cadena televisiva MTV va publicar a la dècada del 1990 i que van tenir un gran èxit. Es tractava que les figures del rock actuessin en directe a la cadena en format acústic i després es llançava el disc. I per allà hi van passar uns quants peixos grossos, des de Bob Dylan a Eric Clapton passant per... Nirvana. L'actuació es va gravar el desembre de 1993 i el disc es va publicar el novembre de 1994, quan ja feia set mesos que el líder del grup, Kurt Cobain, s'havia suïcidat. En definitiva, les cançons superelèctriques de Nirvana, el grup grunge més famós de la història, aquí sonen tranquil·les, evocadores i molt ben adaptades al format acústic, i algunes sonen fins i tot millor que les originals, com és el cas

d'“About a Girl” i “All Apologies”. Potser es troben a faltar els temes més famosos, com l'immortal “Smells Like Teen Spirit”, però el que hi ha està molt bé. Destaquen també les versions que fan de tres temes del grup alternatiu Meat Puppets, alguns components del qual van pujar a l'escenari a tocar-los amb Nirvana. I espectacular la versió de “The Man Who Sold The World” de David Bowie. Posats a triar, però, jo em quedo amb “Something in the Way”, on els violoncels presents a la major part del disc aquí agafen un gran protagonisme.

NOTES

Smoking Souls farà “aturada indefinida” a partir de 2024

Després de l'aturada de Manel aquesta setmana s'ha anunciat una altra parada “indefinida” d'un dels grups punters de l'escena catalana, la dels valencians Smoking Souls. La banda de rock de Pego, però, no marxa a la francesa (ni a la manela) sinó que ho ha fet publicant *Flors i finals*, un nou *single* on recullen tota la potència de la seva trajectòria i tanquen una etapa de més de deu anys d'èxits. A *Flors i finals* hi ha pinzellades de totes les cançons del grup (amb referències explícites a molts dels seus *hits*) i una lletra on els valencians han volgut agrair al seu públic el suport alhora que detallen els motius de l'adeu. El nou *single* l'han enregistrat als estudis WZ de Borriol amb Sam Ferrer i l'han masteritzat als estudis UltraMarinos Costa Brava amb Víctor Garcia. A part de treure nou *single*, Smoking Soul també farà gira de comiat. De moment ja han passat pel Let's Festival (amb entrades esgotades) i el Gazpatxo Rock i també tenen previst tocar al Viña Rock, el Pirata Rock de

Gandia o el Feslloc de Benlloc. La traca final estarà marcada per les actuacions al Sant Jordi Club de Barcelona el 7 d'octubre i pel comiat el dia 11 de novembre al Wizink Center de Madrid. Durant el 2024, Smoking Souls no farà concerts ni publicarà nou material. Més endavant, però, no descarten tornar. L'últim capítol de la història musical d'uns nois de Pego que l'any 2010 van decidir muntar una banda de rock, doncs, sembla que encara està per escriure. Tant de bo.

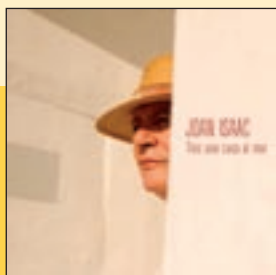
EL TEST Marc Guillamet (Gris)

Primer instrument que vas tocar? El baix elèctric. **Primer grup del qual vas formar part.** El Inferno. **Primer concert dalt d'un escenari?** Al Festus de Torelló l'any 2002. **Primer disc que et vas comprar?** *Californication*, de Red Hot Chili Peppers. **Quants discos tens?** Uns 350, aproximadament. **Salva'n tres.** *Lateralus*, de Tool; *Panopticon*, d'Isis, i *In Rainbows*, de Radiohead. **Grups (o músics) de capçalera.** Justin Chancellor, baixista de la banda Tool; Jeff Caxide, baixista d'Isis, Palms... i Colin Greenwood, baixista de Radiohead. **Un concert (com a públic) per recordar.** In Flames a la sala Razzmatazz de Barcelona el 18 de novembre de 2011.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

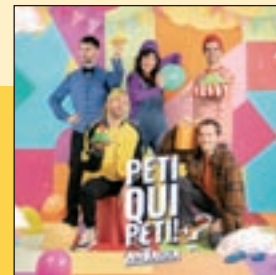
JOAN ISAAC 'Tinc una casa al mar'

El Joan Isaac de l'eterna *A Margalida* segueix viu i actiu. I aquest 2023, per celebrar cinquanta anys de carrera (i 70 anys de vida), publica *Tinc una casa al mar*, el disc número 23 de la seva trajectòria. En aquest nou àlbum Isaac ofereix una mena d'inventari, amb un llenguatge poètic i profund, del que ha sigut la seva existència. El pas del temps, l'amistat i l'amor incondicional a l'ofici de fer cançons són el fil argumental de les 10 peces que hi ha a un treball que el cantautor dedica a la seva mare i al seu gran amic Luis Eduardo Aute.

MI CAPITÁN 'Como ladrones sorprendidos'

Mi Capitán és una súperbanda de rock formada per músics de l'escena barcelonina que majoritàriament es guanyen les garrofes tocant en altres projectes. Quan s'ajunten, però, són un vendaval. Gonçal Planas (veu i guitarra), Julián Saldarriaga (guitarra), Víctor Valiente (guitarra), Dani Ferrer (teclats), Ricky Lavado (percussions), Ricky Falkner (bateria) i Ferran Pontón (baix) han parit un disc contundent amb deu cançons rodones com les rockeres “Apuntando a tu sien”, “Todo se pudre al atardecer” o l'última, “Bruce Lee”, amb un aire més blues.

AMBAUKA 'Peti qui peti!'

Al món de la música adreçada al públic familiar hi ha vida més enllà del Pot Petit. I si no, escolteu *Peti qui peti!*, el quart disc ja d'Ambauka, un grup de Molins de Rei que també suma milers de reproduccions de les seves cançons a les plataformes digitals. Al nou àlbum hi ha 12 temes on es combina bona música amb valors i energia per emocionar, cantar i ballar. Al treball hi col·laboren artistes com Júlia Ferrasolsas (Ginestà) o The Penguins, un altre referent de la música familiar nostrada quan es *disfressen* de Reggae per Xics.

ALEGRIA INTERIOR

Irene Boixeda / irene@alegriainterior.com

Txakres

Moltes vegades sentim a parlar dels txakres, però què en sabem, d'ells? Per tenir-ne una lleugera idea podem dir que l'origen de la paraula *txakra* ve del sànscrit, llenguatge antic de l'Índia, que vol dir 'vòrtex' o 'roda d'energia'. Aquests centres en forma d'un embut espiral tenen les funcions de distribuir, generar, acumular, absorbir, unir o transformar l'energia que uneix el nostre cos energètic amb el cos físic. L'energia que hi circula és anomenada alè vital i també *prana*. Hi ha 350.000 *nadis* o canals d'energia que permeten connectar aquesta energia vital amb els nostres txakres o rodes d'energia. Dels quals dos són els principals, els

nadis Ida i Pingala, que sorgeixen de la base del nostre cos i que circulen de forma serpentejada envoltant els txakres. Així com un tercer nadi important, Susuma, que forma un canal vertical i fa que circuli l'energia a través de la nostra columna per aconseguir el despertar espiritual de connexió cel i terra i afavorir-nos així el benestar energètic.

Dels 88.000 txakres, set són els més importants. Els seus noms són Muladhara, Svadhista, Manipura, Anhata, Vishuda, Ajna i Sahasrara. Aquests se situen en un eix del tronc que va des de la base del nostre cos fins la coroneta. Cadascun d'ells es mostra amb un color diferent que va del vermell a l'arrel fins al violeta a la part superior del cap seguint els colors de l'arc de Sant Martí.

Un símbol determinat conegut com a *yantra* i un so concret anomenat *bijamantra*. Cada txakra té una correspondència anatòmica així com unes funcions concretes.

Tant el ioga com la meditació o algunes teràpies afavoreixen la bona relació amb nosaltres des de dins, prenent com a base la interiorització a través de l'autococoneixement dels nostres *txakres*. El cos és l'instrument de vida que ens permet cercar qui som i fer els aprenentatges per viure millor. Hi ha persones que només al tancar els ulls tenen la capacitat de veure els seus colors interiors. D'altra banda, els colors des de sempre ens han ajudat a cocrear i a sentir-nos d'una manera o altra amb nosaltres mateixos i amb altres persones. Si posem per cas una persona molt nerviosa viu en un espai on el color vermell o taronja predomina podem observar que encara li afavoreix més l'activació. En canvi si està en un ambient on el color és més aviat d'uns tons clars com el blanc, violeta o blau cel, de ben segur l'ajudarà a sentir-se més calmada. Amb això vull dir que la correspondència entre els colors de dins i els de l'exterior ens poden fer sentir i actuar de formes diferents a la vida. L'aprenentatge continuat sobre els txakres ens pot ajudar a regular-nos i a viure amb més harmonia.

Feliç autoinvestigació, acolorits lectors.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 31-03-2023 al 06-04-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Estàs de més bon humor i et ve de gust sortir. Voldràs tornar a practicar un esport que havies deixat de banda. Fluctuacions a l'economia, però també alguna sorpresa agradable.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Vols sentir-te més jove i fas un canvi d'imatge. A l'entorn familiar poden saltar espurnes. Si no vols rebre, serà millor posar distància física i sobretot emocional.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Sents atracció en secret per algú que ja té parella. Al sector laboral lluites pel valor de la teva feina i per tenir un sou digne. Contacta amb tu una amistat des de lluny.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

La feina i la relació de parella potser van per camins diferents i has de fer adaptacions. L'afavoridor aspecte de Mart/Saturn inclina a accions meditada i bons resultats.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Pateixes algunes contradiccions internes que et generen estrès. No et preocupis tant, no tot és blanc o negre. Professionalment vius un moment d'interessants avenços.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Pots caure rendit als encants d'algú que coneixeràs en un trajecte o viatge. No estàs gaire comunicatiu perquè necessites connectar amb la teva part més oculta i vulnerable.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Venus al costat d'Urà et dona un extra d'energia que col·labora al fet que et sentis més àgil i ràpid. Al sector laboral ara ets tu qui posa les normes, ja no et deixes trepitjar.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Pots conèixer una persona més jove amb la qual sorgirà una forta atracció. No pots deixar més temps aparcat un assumpte domèstic. En qüestió d'amor, és temps de maduració.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Una inesperada novetat al sector laboral pot acabar resultant beneficiosa per a tu. Has identificat una falsa amistat. T'adones de com t'ha manipulat i poses distància.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Cansat de la rutina, vols sortir més i ampliar el teu cercle social. Si tens un fill adolescent, és bon moment per tenir una xerrada sincera i afectuosa que us apropi.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Amb la conjunció Venus/Urà podries enamorar-te en el lloc menys pensat i d'algú que et sorprendrà. Fas algunes restriccions a la dieta i implementes un pla d'estalvi.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Podries conèixer algú interessant per la xarxa o en una aplicació del mòbil. Sents que vols allunyar-te d'una persona que en els darrers mesos s'ha fet massa absorbent.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

TEMOR ALS COCO

Els bons contingents convertibles, que en l'argot bancari es coneixen com a CoCo, han recuperat la celebritat del passat. No és precisament una celebritat il·lustrada. El primer lluïment va ser posterior a la crisi financera i, ara, reapareix arran de la fallida de Credit Suisse. La decisió que va prendre el banc central suís de volatilitzar els diners que estaven invertits en CoCo i no pas la totalitat dels diners que tenien els accionistes ha capgirat la jerarquia habitual en la resolució de fallides bancàries. Sempre s'havia dit que en cas de fallida els primers a perdre els diners invertits serien els accionistes, però aquesta norma pot canviar si les autoritats monetàries ho acorden així. La decisió és un cop a la línia de flotació de la tan necessària confiança quan el que està en joc és la salut de les entitats financeres.

Per explicar què és aquest fosc producte financer, cal fer un salt en el temps. L'any 2008, quan el sistema bancari internacional va saltar pels aires amb la fallida de Lehman Brothers i l'emergència d'una quantitat ingent d'actius tòxics en els balanços d'una pila d'entitats d'estalvis, els governs van voler establir mecanismes per evitar que tornés a passar que les males gestions les acabessin pagant els dipositants o, encara més, els contribuents. Es van buscar fórmules per enfortir la solvència dels bancs. És així com es dissenya un producte amb el qual els bancs obtenen finançament sense haver d'ampliar capital. Un producte a mig camí entre el deute, perquè qui compra els bons cobra els interessos, i el capital, perquè en cas que un banc entrés en dificultats financera, convertiria aquells bons en accions d'una manera menys costosa que una ampliació de capital.

La solució havia estat ben rebuda, particularment per la banca, però també pels inversors. Per a la banca era una manera de complir amb les endurides regulacions posteriors a la crisi financera, que els obligaven a tenir més eines per activar en cas de caure en problemes de solvència. Per als inversors era una eina que oferia tipus d'interès més elevat i, en el cas la situació els torcés, els quedava el consol que com a mínim disposarien del capital en forma

d'accions, per més que aquestes anessin perdent valor. Amb la decisió del banc central suís, aquesta lògica salta pels aires. Els 16.000 milions d'euros en bons CoCo que tenien els inversors a Credit Suisse van quedar reduïts a zero. Els accionistes, en canvi, rebien mínima una compensació perquè els títols que tenien a Credit Suisse van passar a ser accions del banc que va absorbir l'entitat que havia entrat en fallida, UBS (a raó d'una acció del banc comprador per cada 22 del banc en crisi). Contra el que estava plantejat, els bonistes han acabat assumint més risc que els accionistes.

Les autoritats bancàries, financeres i polítiques europees van apressar-se a declarar que a la UE es manté inalterable l'estat de les coses: si cau un banc, els primers a pagar seran els accionistes, i només si no n'hi ha prou amb els diners obtinguts per aquest mecanisme entrarien en acció els dels tenidors de bons CoCo. Però és prou sabut que els fets perduren més que les simples paraules i el que s'ha pogut comprovar és que la primera tempesta bancària en una entitat que, si bé no és de la Unió, sí que és europea, s'ha endut primer la inversió en bons que la inversió en accions.

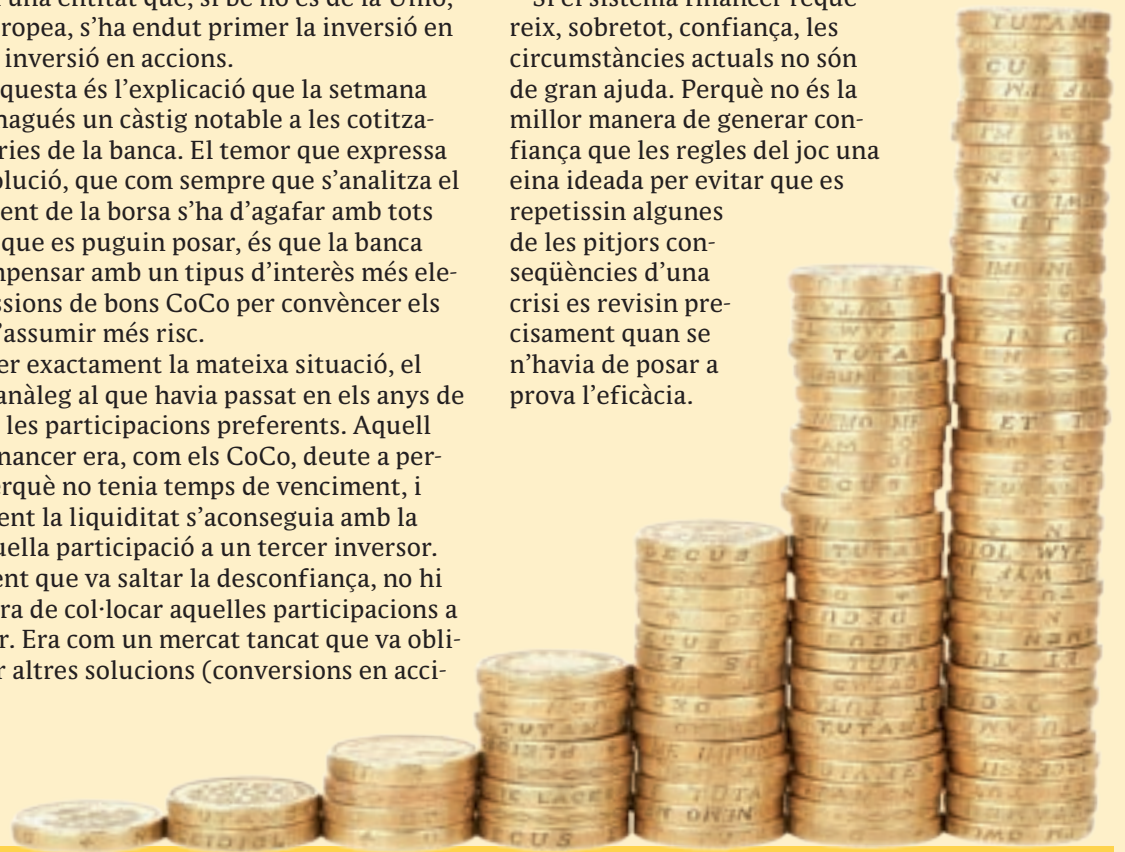
En part, aquesta és l'explicació que la setmana passada hi hagués un càstig notable a les cotitzacions borsàries de la banca. El temor que expressa aquesta evolució, que com sempre que s'analitza el comportament de la borsa s'ha d'agafar amb tots els matisos que es puguin posar, és que la banca hagi de compensar amb un tipus d'interès més elevat les emissions de bons CoCo per convèncer els inversors d'assumir més risc.

Tot i no ser exactament la mateixa situació, el resultat és anàleg al que havia passat en els anys de la crisi amb les participacions preferents. Aquell producte financer era, com els CoCo, deute a perpetuïtat, perquè no tenia temps de venciment, i suposadament la liquiditat s'aconseguia amb la venda d'aquella participació a un tercer inversor. En el moment que va saltar la desconfiança, no hi havia manera de col·locar aquelles participacions a cap inversor. Era com un mercat tancat que va obligar a buscar altres solucions (conversions en acci-

ons, deutes amb períodes de venciment llarg...). A diferència dels CoCo, aquell producte s'havia comercialitzat entre inversors particulars, amb poc coneixement del risc que assumien. En principi, els CoCo són productes destinats a inversors institucionals, que coneixen millor el risc que assumeixen.

La fórmula dissenyada després de la crisi financera havia tingut capacitat de captar 275.000 milions de dòlars a tot el món. A Europa són 73.000 milions i a l'Estat espanyol, més de 22.000 milions. Enumerant, i segons dades d'Europa Press que cita *El Mundo*, lidera aquesta eina el Banc Santander, amb 7.811 milions, seguit de CaixaBank i el BBVA, amb uns 5.000, el Sabadell, 1.750. Amb xifres menors, tenen CoCo Ibercaja, Bankinter, Abanca i Unicaja. En alguns casos, la lletra petita de les emissions, el Santander, Unicaja i Abanca, adverteixen de la possibilitat que, en determinades circumstàncies, els bons quedin reduïts a zero, l'argument al qual s'agafa el banc central suís per dinamitar els bons del Credit Suisse.

Si el sistema financer requereix, sobretot, confiança, les circumstàncies actuals no són de gran ajuda. Perquè no és la millor manera de generar confiança que les regles del joc una eina ideada per evitar que es repetissin algunes de les pitjors conseqüències d'una crisi es revisin precisament quan se n'havia de posar a prova l'eficàcia.

INDICADORS

Menor petició de patents

Les 604 peticions de patents fetes des de Catalunya l'any passat suposen una reducció del 7,4% respecte a 2021. La reducció s'explica principalment pel descens registrat a l'automoció, un dels principals sectors a sol·licitar patents. Tot i el descens, Catalunya va liderar la sol·licitud de patents a l'Estat el 2022, amb el 31,4% del total de les peticions de l'Estat, segons dades de l'Oficina Europea de Patents.

Alça en hipoteques

La firma d'hipoteques a Catalunya va créixer un 30% entre desembre i gener i va marcar la xifra més alta des del 2011, segons dades de l'Estadística d'Hipoteques de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Es van signar 6.907 hipoteques, amb un creixement anual del 17,9%. El tipus d'interès mitjà va augmentar per setè mes seguit i es va situar en el 2,65%, gairebé dues dècimes més que al desembre.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'The Quiet Girl'

De Colm Bairéad

Aquesta petita producció Irlandesa i amb parla Gaèlica va aconseguir arribar a la nominació de millor pel·lícula internacional als Oscars. Coneixent la dificultat de la gesta, i més usant una llengua minoritària, l'interès és del tot justificable. *A Quiet Girl* va sobre els efectes de l'amor maternal i paternal sobre una nena que fins aleshores no sabia què era ser estimada pels seus progenitors. Un drama intimista a l'ús que funciona molt bé per la sensibilitat que demostra a través d'un llenguatge tan sòlid com convencional, forjat a les escoles de cinema de tot Europa i mig món.

La protagonista és una nena que no té ni 10 anys i els seus pares –uns criadors d'humans excepcionals– l'envien fora de casa durant un estiu per estalviar-se una boca per alimentar durant un temps. La nena, fins llavors ignorada pel seu pare biològic –un arquetip de borratxo amargat–, compadida fredament per la seva mare i menyspreada per les seves germanes, trobarà un lloc que li permetrà evolucionar i ser estimada, amb uns nous pares més vells però molt més afectuosos.

La pel·lícula retrata la formació del caràcter de la nena a poc a poc; donant importància a cada petit detall que durant la infantesa ens

deixa el rastre de la cura dels nostres pares: un bany, una petita galeta obsequiada, diners per comprar un gelat, l'aprenentatge per fer les feines de casa... La nena deixa de ser un element passiu i majoritàriament ignorat en un grup ofusat i sense nord a ser partícip d'un altre grup amb una empresa un pèl vaporosa, però essencial: viure tan decentment com es pugui. També adquirirà una nova perspectiva i s'acostarà un pèl més al món dels adults.

Ara bé, jo, com a nacional català, no podia parar de preguntar-me per què aquesta sí que havia arribat a les nominacions finals dels Oscars i *Alcarràs* no. La mà de trames i confabulacions que pot haver-hi en un organisme tan gran com l'acadèmia no me la puc ni imaginar, i deu ésser per algun motiu banal que una hagi passat i l'altra no. Ara bé, pel fet d'haver vist les dues pel·lícules, m'agradaria fer la conjectura que els acadèmics hollywoodians, amb el seu refinament escolàstic, hagin preferit la història d'una nena ultrasensible que finalment se supera i és compresa que a la ruda vida pagesa d'uns agricultors que no va especialment enlloc, que es passen el dia treballant i que no tenen temps per als nanos, que sempre troben temps per fer de les seves.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

In Crescendo, Anna d'Ivori i la Cobla Maricel, junts a Granollers

'Introit'. Amb In Crescendo, Anna d'Ivori i la Cobla Maricel. Teatre Auditori de Granollers. Dissabte, 1 d'abril, 20h.

El grup coral In Crescendo de Granollers es trobarà dalt l'escenari del TAG amb la Cobla Maricel i la cantautora Anna d'Ivori en un espectacle que barreja el blues, la balada, el pop i les tradicions catalanes amb el so de la cobla com a base orquestral. El concert gira al voltant de les places, el lloc on es comparteix la vida, la música, la cultura i les festes.

Música religiosa a Vic

Coral Càrmina. XIX Festival de Música Religiosa, Vic. Església de Sant Domènec Dissabte, 1 d'abril, 21.00h.

Des d'aquest dijous i fins al proper 5 d'abril tindrà lloc a Vic el XIX Festival de Música Religiosa. Entre les primeres propostes, aquest dissabte actuarà la Coral Càrmina, un cor mixt de 50 cantaires de Barcelona creat el 1972, que actuarà sota la direcció de Daniel Mestre i l'acompanyament de l'Orquestra Barroca Catalana.

CINECLUB

CICLE GAUDÍ

'Suro'

Espanya, 2022. Dir.: Mikel Gurrea. Drama, vida rural. L'Helena i l'Ivan es proposen construir una nova vida als boscos d'alzines sureres, però els seus diferents punts de vista sobre com viure a la terra emergeixen i desafien el seu futur com a parella. La cinta, exempta de tot romanticisme, posa sobre la taula temes socials com la xenofòbia dins de la mateixa classe obrera, la precarització laboral, les relacions de poder o els privilegis de classe, que couen i enriqueixen encara més aquesta tensa fosca i molt sòlida història.

CENTRE PARROQUIAL
Divendres 31 - 20h
Centelles

'Una mañana bonita'

França, 2022. Dir. Mia Hansen-Løve. Romàntic, drama, malaltia. Una dona amb una filla de 8 anys viu amb el seu pare, que pateix una malaltia neurodegenerativa. Mentre lluita per aconseguir plaça en una llar d'ancians decent, es troba amb un amic amb el qual inicia una aventura... encara que aquest es trobi en una relació.

Un drama ambientat a París, humà i empàtic en què la directora fa un retrat profund i captivador de l'amor, la pèrdua, allò perdut i allò sempre recordat. Un bon matí tot pot anar a l'infern o fer un gir a millor.

AC GRANOLLERS
Divendres 31 - 19h VO
Dissabte 1 - 18h
Diumenge 2 - 19h VO
Dilluns 3 - 19h VO
Cinema Edison

Mercat del Ram

Nou Mercat amb noves exposidores, nova maquinària, nous productes... i la nostra nova campanya!

No sabem com serà la jardineria del futur, però Vicreu hi serà.

ORGULL D'OSONA

Jardineria intel·ligent
T 93 889 33 52
© vicreu
vicreu.net

VICREU